

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 3. Non offendit Christum, quod Magistrum vocent, nec quod multiplicata quærant signa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

Si igitur hoc ita sit, illis indignari non potuit, quod petentes accesserint.

§. 3. Non offendit Christum, quod Magistrum vocent, nec quod multiplicata quærant signa.

7 **N**ec quidem potuit Christum taxasse, quod eum Magistrum appellarent. Magister hoc enim ipsum est nomen, quo se voluit appellari: sicut ait discipulis suis: *Vos vocatis me Magister, & Domine, & bene dicitis.* & alias: *Ne vocemini Magistri, unus est enim Magister vester Christus.* Nec similiter potuit molestè ferre, quod dicerent: *Volumus*, licet enim sapiat quandam inurbanitatem, quando cum superioribus loquimur, verumtamen similes inurbanitates Christus perferre potest circa offendiculum, qui vique nostram nouerit incultitatem & experius sit rutilicitatem: ac proinde non ægrè tulit, quod Ioannes & Iacobus illo verbo vti fuerint, quando supplicem illum libellum, satis temerarium obtulerunt: *Magister volumus, ut quodcumque petierimus, facias nobis.* Denique nec hoc in peiorem partem accepit: quod signa peterent: *Volumus à te signum videre: quia & eius amici familiares, cum Deo agentes, signa petere consueverunt.* Abraham tanta fidelis, ut *Pater credentium* meruerit appellari à D. Paulo; vnus ex eorum numero, qui fide viuam suam Deum præ cæteris honorarunt, nihilominus, dum illi Deus terram illam fertilissimam, fluentem lac & mel filis suis promitteret in possessionem sempiternam, signum petiit: *Domine Deus unde scire possum, quod possis sursum sum eam?* Moyse, ut crederet plura ostendit signa, & potestatem tradidit ut ea faceret coram filiis Israel, quibus illi fidem adhiberent. Gedeon signum petiit, ut Angeli dictis crederet, quod in Dei nomine sibi loqueretur: denique populo huic valde familiare fuit, nihil credere, nisi miraculorum potestate confirmatum, vnde Christus miracula vocat, panem quo sustentantur: dum ait mulieri Chananæ: *Non est bonum sumere panem filiorum, & mittere eam ibi.*

Sicut enim vita pane sustentatur, ita populus hic in fide virtute miraculorum alcbatur, nec aliquid credebat miraculis non approbatum. Ita asserit Diuus Paulus. *Iudei signa petunt, & Græci sapientiam quarunt.* Quando aliquid

Iudeis prædicabatur, continuo petebant miracula, quæ illud confirmarent, sicut Gentiles exigebant rationes, quæ illud persuaderent. Quinimo ob hoc Christus, qui particulariter, ut tellatur Diuus Paulus Petro inuinxit prædicare Iudeis, sibi vero Gentibus, Petro adeo plenipotentiarium dedit miraculorum virtutem, ut etiam umbra sua sanaret languentes publicè expositos in plateis, ut colligit Diuus Chryostomus ex libro Actuum: Diuo Paulo vero tantam infudit sapientiam ac eloquentiam ut ipse Diuus Petrus hanc in eo demiraretur. Ut ipse declarat (Secundum Diuum Gregorium) dum ait: *Paulus secundum datam sibi sapientiam.* Potentissimos quoque percellabat Gentium, eosque verborum suorum eloquentia in stuporem adducebat, ut exemplo patet in Felice Gubernatore. Hinc igitur Christus molestè non ferebat, quod se ibi signa peterent, quin & non petentibus dabat, sicut discipulis Diui Ioannis: quando illum interrogarunt. *Tu es, qui venturus es, an alium expetimus?* Et ipse, quod Iudei signa quærent, non querebatur, sed quod datis visisque tantis minime crederent. *Si opera non fecissem in eis, que nemo altus fecit, peccatum non haberent.* Sed an forte commouebatur, quod datis iam signis alia postularent.

Nec ob hoc ferebat Deus indignari: Gedeon enim vno signo ex vna parte, alterum quærebat ex alia, & ambo Deus concessit. Moyse vero potestatem dedit faciendi vnum, multa, & diuersa miracula v. si vno dato, aliud peterent, illud quoque faceret. *Si non crediderunt, neque audierunt sermone signi prioris, credenti verbo signi sequenti.* Quod si nec dubius his signis crediderunt, neque audierunt vocem tuam, sume aquam fluminis. An forte cum legerit, quod signa peterint de cælo? Nec hoc: quia etiam propheta Samuel & Elias dederunt signa de cælo, ille ut audiretur tonitruum, viderenturque fulgura: hic ut descenderet ignis de cælo, nec erant tam potentes ut Christus, quanto magis, quod ipse Deus per vatem Iliam Regi Achaz obulerit. *Pete tibi signum à Domino Deo tuo, siue in profundum inferni, siue in excelsum supra.* Regi vero Ezechie datum fuit signum de cælo, nimirum, ut sol regresseretur. His addo prophetam Hieremiam, qui per manum Scribæ sui vatis Baruch quoddam describens instructiones Israelitis captiuis abductis in Babyloniam: inter cætera admonet, si quando viderent ibidem multa idola

vi Deos adorari, Deos esse non crederent, quia signa de celo non dabant: hoc enim proprium est vero Deo, cuius potestas ad ea usque sese extendit. Signa etiam in celo gentibus non ostendunt. Si illi ut Diis, colendi non sunt, quia signa de celo non ostendunt, Christo videtur convenisse, qui ut verus Deus volebat haberi, signa dare de celo. Ultimo nulla bilis offeritur occasio, ex facta eorum petitione: Iudæi etenim ex virtute credebant prodigiorum, & quanto articulus propositus ad credendum habebatur difficilior, tanto miracula exigebant præclariora. Videbant hi, quod Christus expereret, ut quid altius ac divinius de eo sentirent, quam de Moyse, Samuele, Elia, & omnibus prophetis: iustum igitur omnes & æquum cenlebant, ut illis signa daret melioris notæ, quam prophetæ fecerant prædecessores. Et hoc illi ostendunt se velle & dicere & petere. Si hoc ita sit, ob quid stomachatur Christus: ob quid eos excipit tam inhumanè?

§. 4. Accesserunt tentantes. Tentant hi Christum, ut patres eorum, quia post congestas blasphemias, ab eo requirunt beneficia: Generatio mala.

Multas adferunt S. S. Patres rationes. Prima sit Divi Chrysostomi qui illam cenfet, quam allegat Divus Lucas, qui eandem referens historiam, ait quod accesserint Tentantes eum. Hoc Christum commovit, sicut quando in deserto Raphidum Deum tentarunt Petentes aquam. Huc appellant, sicut, petunt aquam. Non illam petierunt, ex eo quod illis aqua dedit, etenim Manna liquefiebat, sed ut Deum tentaret, ut hoc declarat Moyses: Quid iuravi contra me? cui tentatis Dominum? Duxi flex nequias (ait Caetan.) Iurgium contra Moysen: & tentatio contra Deum; Quod futuri tentatio Moyses exponit: vidit enim Deum adeo commotum, ut voluerit huius tentationis setuari memoriam, intitulans locum hunc: Massa Meriba, id est tentatio, & iurgium; sine commentis. Et vocavit nomen illius Tentatio. Ad dicit Caetanus ex Hebræo textu sic addi: Et iurgium: Propter iurgium filiorum Israel, & quia tentaverunt Dominum, dicentes, Est ne Dominus in nobis an non? Videamus an Dominus sit us-

biscum, nec ne. An sit verum, eum esse qui nos condeat, nostri gerat curam. Fuit hæc adeo Deo permolesta tentatio, ut nunquam eam ex memoria sibi passus sit excidere. Non tentabit Dominum, ne indueris eor vestrum, sicut tentasti in Massa. Nolite obdurare, corda vestra, sicut in exacerbatione, secundum diem tentationis sicut in Meriba, sicut eo die, quo fuistis in Massa in deserto. Ob hoc decretum Deus, ut nullus eorum terram intraret promissionis, & merito: Postquam enim viderunt prodigia facta in Ægypto, quæ cepit Deus per Moysen operari medio mensis Februarii, post egressum ex Ægypto medio Martii, post demersum in mari rubro Pharaonem, post diuturnum iter per Arabiam deserta, & aquas Marath sibilicatas, post manna receptum de celo, & coturnices: quæ omnia post egressum de Ægypto contigerunt spatio triginta & unius dierum. Quintidiesimo die mensis secundi, postquam egressi sunt de terra Ægypti. Iudicaverunt increduli, hæc ad Divinæ potentie non sufficere cognitionem, ob hoc mutmuraverunt Petentes aquam tentantes Deum: hinc tam graviter in eos Deus stomachatur. Tentantes eum. Quomodo tentarunt hi Christum? multifariam multisque modis dici potest, quod quis te tenter: sed hic modus ceteris communior, quando te gravius offendit, & extemplo, quasi innoxius nulla data satisfactio, (a) se tibi sistit, quasi tibi magnum præstitisset obsequium. Si quispiam in medio foro tibi colaphum impigerit, & te a huc excaudescente, ut credere licet de viro honorabili, per domus tuæ portas ingrederetur, beneficium aliquod rogaturus, quid diceres? Dicitis tali, ut hinc se ocyus abripiat, nec me turbatum tenter acerbius; si eum videro, non aliud potero, quam illum iuxta suæ temeritatis animum, excipere nebulonem.

Eodem modo tentarunt hi Christum: iniuriam illi iterogant, qua nulla in hac vita molestior. Patrauerat Christus miraculum ceteris magis celebre, verius dixerit plurimorum epitomen: quia oblato sibi homine à dæmone possesso, cæco, surdo, muto, ut verbi sui eum liberavit, oculos, aures, linguamque restituens, pro ut Dominica tertia dicemus. Sic ve huius miraculi magnitudine convictus populus, eum caperit, ut verum Messiam venerari, & acclamare: Pharisei tamen ac Scribæ hinc occasionem sumpletunt, eius honori derogandi, dicentes eum Necromanticum, præstigiatorem, diabolo familiarem, quomodo

